

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS.

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NIDUM ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVATI

XXXV. ÉVF. 1935. FEBRUÁR

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNYTEPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Budapest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.
Jelen példány 20 f.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Mátrai Gyula dr.*: Propagandát! — *Német István*: Simeon karjain. — *Olcsvay Géza*: Úgy érzem... — *Központi*: Februárhavi imaszándékunk. — Oltáregyesületi élet. — *Gróf Eszterházy Ilona*: Uti emlékek és benyomások a buenos-airesi Eucharisztikus vilá kongresszusról.

Az Oltáregyesület halottai az 1934. évben.

Budapesti halottaink: özv. Latkóczy Imréné, Elesics Julianna, Gilly Józsefné, Kóbor Jánosné, Szabó Istvánné, Holczmayer Gusztávné, Schich Ignácné, Ábrahám Györgyné, özv. Weiser Antalné, Forró Imréné, özv. Huszár Jánosné, Bakay Dezsőné, Hankó Júlia, özv. Tauner Lipótné, özv. dr. Érdy Lajosné, Glatz Gézané, józsefvárosi O. E.-i elnöknő, Neimeiszter Károly, Golda Mihályné, br. Bencz Ottóné, O. E.-i választmányi tag (Szarvas-Annaliget), Köszter Terézia, özv. Karner Ágostonné, Bokor Jánosné, nagyiványi Fekete Miklósné, Szepessy Rezsőné, özv. Kien Elekné, Grósz Lászlóné, Oszlay Lajosné, Ainlim Viktorné, Prágai Pálné, Potomicz Anna.

Óbudai O. E. halottai: özv. Binder Lajosné, Bum Viktorné, Blank Flóriánné, özv. Dömölki Sámuelné, Fábrián Istvánné, özv. Gyurica Andrásné, özv. Horváth Jánosné, Joós Istvánné, özv. Kimár Alajosné, özv. Kimár Mátyásné, Kristóf Györgyné, Lindmayer Józsefné, özv. Nagy Jánosné, Pihuta Mária, Rechenstein Márton, özv. Szeniczey Ödönné, Schmidt Mihályné, özv. Stadler Károlyné, Berta Györgyné, Blau Józsefné, Flessler József, Kroll Teréz, Kichler Miklós, Lindmayer Györgyné, ifj. Mucza Andrásné, Mikula Istvánné, Pokorny József, Wieszt János.

Köszegi O. E. tagjai: Csupor Ilona, Maily Lipót, Saár Józsefné, Károlyi Gizella, Treh Mária, Varga Ferencné, Ostwald Antal, August Teréz.

Pápai O. E. tagjai: Antal Mária, Ádám József, Bükki Gáborné, Cseli Istvánné, Domonkos Józsefné, Gruber Mihály, Gruber Mihályné, Havricsák István, Horváth Jánosné, özv. Keper Jánosné, Kovács Ferenc, özv. Kovács Józsefné, Molnár Józsefné, Mész Rozália, Novák Rozália, Renkó György, Stér Imréné, Schönwiesner Jánosné, Török István, Tunner Katalin, Pados Jánosné, Varga Józsefné, Vég Józsefné.

Veiger József Bánhida, Tóth Boldizsárné Balatonszentgyörgy, Kis Krisztina Rimóc, Jusztin Istvánné Rimóc, Benkó János Rimóc, Tóth Lászlóné Gyöngyösoroszi, Náfárdy Erzsébet Csanádapáca, Kokavec Magdolna Sz. Ládón, Gábrriel Andrásné Kishér (mh. 1920), Gábrriel András (mg. 1931). Imádkozzunk értük! (Aki szentáldozását ajánlja fel érettük, évente kétszer teljes búcsút nyerhet.)

Propagandát!

AZ OLTÁREGYESÜLET élete nem észrevétlen rejtett élet. Vannak ugyan igen drága — rejtekben maradó — kincsei, az egyes tagok egyéni lelkiége, az egyéni imaórák és a külön végzett engesztelő szentáldozások — mégis azt kell mondanunk, hogy az Oltáregyesületnek — az engesztelés mellett — a szentségi Úr Jézus eucharisztikus országának terjesztése is hivatása.

Önként adódik ez a gondolat abból a törekvésből, hogy az Oltáregyesület az elhanyagolt és megbántott szentségi Jézust akarja engesztelni. Az Oltáregyesület nyilvános szentségimádása nem marad észrevétlenül. Az a buzgóság, az az öntudatos külső magatartás, az a lélekkiadás, mely az igazán méltó szentségimádásban a tagokban mások által is észrevehetően megnyilatkozik, nem marad hatás nélkül. Az Úr Jézus fölhasználja ezeket a külső megnyilatkozásokat, hogy másokkal is észrevétesse jelenlétét, bennük is fölbressze a bűnbánat talaján fakadó szeretet bocsánatkérő, engesztelő, majd az Ő országáérti apostolkodásig fakadó hevületét.

És itt értünk el ahhoz a forráshoz, amelyből a propagandának értékeőbb erőforrása táplálkozik, a buzgó eucharisztikus lelkülethez. Az Oltáregyesület mindenütt arra törekedjék, hogy tagjaiban meglegyen ez a lelkület. Úgy tele legyen vele minden oltáregyleti tag lelkivilága, hogy az adandó legkisebb alkalommal, az apostolkodás legkisebb lehetőségénél is kibuggyanjon, mások előtt megcsillanjon a szentségi Úr Jézus iránti élő hit, öntudatos szeretet, mely érzi a szentségház felé zúduló megbántások és gyalázatosságok áradatát. Sokszor történik meg az is, hogy egy-egy ilyen apostoli megnyilatkozás nemcsak az úgynevezett gyöngéd lelkületre hat, de megdöbbeníti, büntudatra ébreszti, bűnbánatra hangolja, megtéríti a durva bűnözőt is. Egy igazán apostoli lelkű oltáregyleti tag mindig eltalálja a szót, talán éppen az Urat szólaltatja meg a damaszkusi

úton oly nagy csodát művelt szavaival: «Saul, Saul, miért üldözesz engem?!» Vagy mint Loyola nagy szentje által tette az Úr, az oltáregyesületi tag által megérteti a bűnössel is — épp a nyilvános engesztelés által — saját bűneinek nagyságát és utálatosságát. S akkor már nyert ügye van az Úrnak. A bűnös felé kinyújtott irgalmas kezét nem szokás elutasítani. S ezek a megtérők lesznek a későbbi leglánglelkűbb apostolok, akárcsak szent Pál, a krisztusüldözöből lett apostol, kinek lelkéből a legmagasabbra csaptak és a legtöbb embernek világítottak az Úr Jézus iránti szeretet lángjai.

De czentúl még egy más természetű erőforrása van a propagandának: ez az oltáregyleti tag imája az Úr eucharisztikus országának terjedéséért. A jó imának kimondhatlan, végtelen hatóereje van. Hisz Isten mindenhatóságát hozza működésbe. Amikor az oltáregyleti tag a szentáldozásban szívében hordja az Istent, a szeretet édességében önmagát teljesen átadó Isten fölött a lélek alázatos kérései valósággal uralkodnak. Ilyenkor az Úr szinte csak igent tud mondani. Ilyenkor azért a vigasztalásért, amelyet — kegyelme nyomán más lelkekben is — éppen annak bennünk tapasztalása pillanatában — «remél», szívesen és örömeiben a szokottnál bőségesebben adja kegyelmeit. No és amikor az ilyen apostoli imával ékesített szentáldozás után kimegy az oltáregyleti tag a templomból és az Úr összehozza őt azzal, akinek a kegyelmet az imént imájával megszerezte, igen könnyű lesz már a külső apostolkodás egyéni része: az a lélek, aki az Úrtól kegyelmet kapott, készségesen és könnyen fog hallgatni reánk és szívesen fog elindulni az Úr felé, aki őt várja.

Testvér, az Úr Jézus itt van és téged is vár! Joggal mondhatjuk ezt minden apostolkodás, minden egyéni propaganda bevezetésekép. Hiszen az Úr az egész világnak, minden embernek mondja: «*Jöjjetek Hozzám mindnyájan!*» Mi csak aplikáljuk: jöjj tehát Te is! Téged is vár! Te sem maradhatsz Tőle távol! Hiszen neked is Megváltód! Téged is csak Ő üdvözíthet, mert Bírád és Üdvözítőd egy személyben!

Az Oltáregyesület tagjait ilyen egyéni propagandára, az egyes fiókokat pedig oltáregyesületi napok rendezésére kéri az Úr eucharisztikus országa érdekében a Központ. *Mátrai Gyula dr.*

Sokáig azt hittem, hogy az égi értékek földi «safe»-ben is elhelyezhetők!

* * *

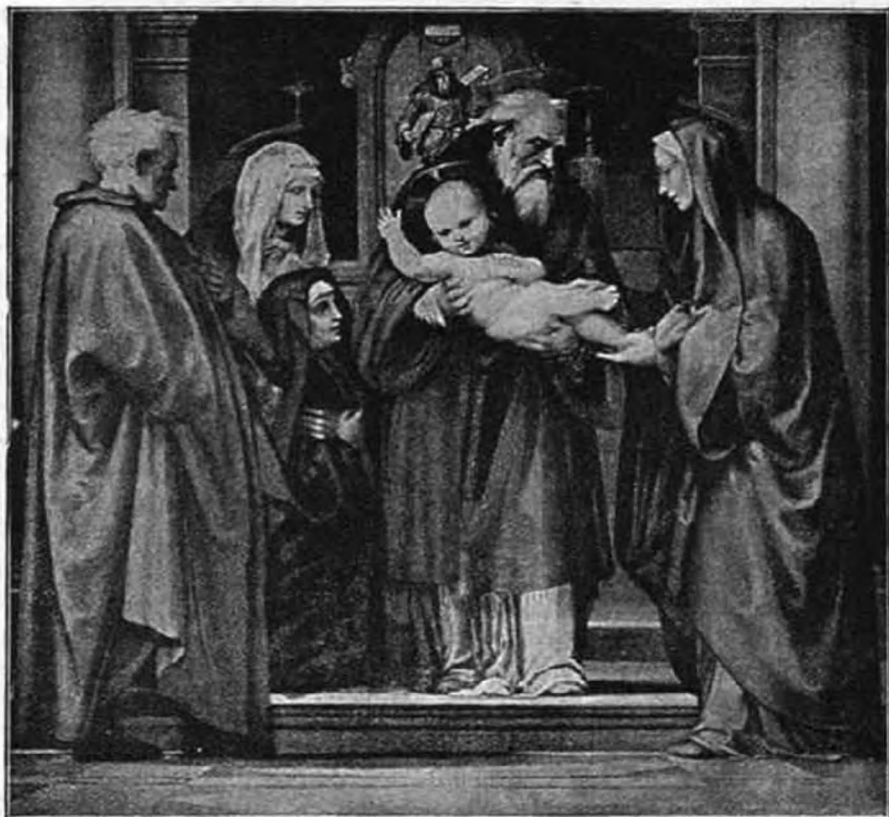
Elvi szempontból mindenki egoista, de az Úr nevében munkálkodók, az Ő testamentuma szerint élők a kamatokért átmennek a Túlvilágra!

* * *

A Földön törvény a kereszthordozás és ez minden egyes esethen megokolt, még akkor is, ha mi nem is bírjuk megokolni! *Olcsvay Géza.*

Simeon karjain

DRÁGA jó Lélek! Azt irtad egyszer nekem, hogy nagyon szívesen vagy őszhajú, öreg papok szentmiséjén. Szereted látni, mikor az élet terhétől roskadozó térdek meghajolnak a szentségi Jézus előtt, mikor a reszkető karok magasba emelik a hófehér szent Ostyát. Megértem, hogy valami különös meghatottság fog el, mikor az emberi élet áldozata ilyen megkapó

módon ömlik át a leghentebb áldozatba és mikor láthatod, minő hittel, reménnyel és szeretettel fogódnak bele földi éltünk alkonya az örökélet hajnalába, Krisztusba.

Most gyere velem, mutatok neked hasonló szép képet Gyertyaszentelő ünnepének Evangéliumából: Jézuska az öreg Simeon karjain. Bájosabb, meghatóbb, beszédesebb jelenetet alig tudunk elgondolni az Üdvözítő életéből. Nézd csak, mint vágyódik az isteni Cseppség még édes Anyja

karjaiból is ennek a jó Öregnek karjaira. Nem fél attól, hogy majd reszkető kezeiből kiesik, hiszen Ő, az isteni Gyermekek az erőssége ennek az alkonyodó gyengeségnek. Aztán szemlélj csak, mily édes, bizó mosollyal tekint az ősz aggastyánra, hogy feledi rajta ártatlan szemét és annak minden bájos kedvességét. Az áldott Öregnek hogy csillant fel fénytelen szemével, mikor beleragyogott az isteni Kisdéd szemesugára, hogy színesedett ki abból az emberi élet napsugarának minden lenyűgöző varázsa, a lelki békének és boldogságnak alkonyi pírja.

Majd odasimul kebléhez az ártatlan Gyermekek. Mondd csak, Jézuskám, úgy-e, kiérezted, hogy zihált, hörgött ebben a roskadó kebelben egy hosszú élet szenvedése, egy hosszú multnak minden küzdelme, minden áldozatos hűsége. Elnyűtt ez a kebel a sok sóhajtól és vágytól utánad, Jézusom. Megtörte a hosszú életvirrasztás, a sok álmatlan éjszaka, melynek biztató reménye, erőssége csak egy volt: Jákob csillaga. Most Te vagy, Jézusom, koszorúja ennek a sírba hajló életnek. Te vagy jutalma imáinak, vigaszos harmatcseppje hosszú virrasztásának. A hűség öreg fája kihajtott, kivirágzott: Te vagy gyöngye, koronája, Jézusom.

Valami szent vágy fog el és mély sóhaj száll lelkemből, valahányszor a Gyertyaszentelő ünnepi Evangéliumát olvasom. Simeon élte alkonyán megkapja a legnagyobb, a legszebb jutalmat, amiért élni, küzdeni érdemes: karján az édes Üdvözítő, az isteni Kisdéd. Mi kell az embernek úgy, mint az Úr Jézus? Mit várhat a lélek a sír szélén jobban, mint az örökéletet? Simeon megöszült az élet terhétől, szemei homályba borultak a hosszú advent sűrű ködétől. Szíve elernyed a sok fohásztól, térdei megroppantak a hosszú keresésben: Uram, hol vagy, hol talállak? Igéretet kapott a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, míg meg nem látja az áldott Üdvözítőt. A Szentlélek Ūristen az örök halmok vágyairól ad feleletet: bízzál, aki így imádkozik, így eped, így keres egy életen át, az talál. Nem halsz meg homályban, megnyílnak üveges, könnyes szemeid és látni fogod a fényt, melyről a próféták álmodtak. Kitárulnak karjaid és átölelheted a népek Üdvét, Izrael dicsőségét. Egyesülhetsz vele!

Istenem, van-e ennél szebb ígélet? Még ez életben látni, karjainkba, szívünkbe fogadni Jézusunkat! Pedig ez a dolgok rendje. Aki életében meg nem látja szemefényét, az élet világosságát az Evangéliumban s aki be nem fogadja a közénk szállott Istenembert a Kenyér színeben, az ne várja élte alkonyában, az nem találja halála után se.

A boldog ígélet és szent remények fiát, Simeont, a Szentlélek Ūristen elvezeti a templomba, hogy jelen legyen az első Ūrfelmutatáson és Ő legyen az első communio, azaz Krisztussal való egyesülés boldog élvezője a templomban. Simeon, te hajtottál térdet az első Ūrfelmutatás alatt. Ott állt előtted a Szűzanya, ez a hófehér, szeplőtelen oltár, ez az igazi főpapi lélek,

mert a legszentebb áldozatot tartja a karján és emeli magasba. Ime az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit. Ezt a büntőtörő, isteni Bárányt szeplőtelen karok emelik az égre s a Szűzanya áldozata egyesül az isteni Gyermekek áldozatával: fogadd, mennyei Atyánk, ezt az áldozatot, melyet régóta vártál... Úrfelmutatás alatt csend van. A Szűzanya ajka is néma, csak a szíve, a lelke beszél, adja a legdrágábbat. Az áldozat erejét úgysem a szó teszi, azt mindig a szívek dobogják. Ezért illik Simeon oda oltárlépcsőnek a szűzi tiszta oltár elé. Egyben ő az első diakonus a Szűzanya áldozópapi lelke mellett. Te boldog Öreg, hogy ezt megérhetted! Hát még mikor karjaidon tartod életednek Urát, Istenét! Alig ismerünk rád. Mintha újra született volna, Te hosszú idők fáradt tanuja! A próféták minden szent vágya felébred benned és édes boldogságba olvad. Aggastyán létedre énekel sz nekünk.

S minő csodálatos a Szentlélek ihletése. A simeoni hattyúdal nem némul el többé a földön. Átveszi tőle az Egyház liturgiája. Ebből szövösti imánkat, ezzel az indulóval kelünk útra az örök hazába: most bocsásd el, Uram, a Te szolgádat békességben...

Áldott isteni Gyermekek, édes Jézusom, Simeonban látom, hogy tudsz Te szeretni, hogy tudsz jutalmazni. Simeonban megáldottad a sírig kitartó hűséget s jutalmul adtad neki Önmagadat. Drága Lélek, kérjük egymásnak az éltünket átfogó hűséges szeretet kegyelmét Istenünk iránt és az életestnek simeoni, csendes, békés alkonyát, hogy karjaink közt tarthassuk az örök élet Urát.

Német István.

A kereszt elindul.

Rége is néztük, de lényegileg nem láttuk meg — sem mi, sem őseink — hogy az emberi test mozgó állapotban «kereszt» alakú; hogy minden ember egy-egy mozgó, élő kereszt; kereszt, amely a születés pillanatában elindul élni, vagyis: *szerven*ni, azaz vezetni!... Nem tudtuk, miértis vittük, minden válogatás nélkül, mocsokba is, piszokba is ezt a különös terhet, ezt a szent eszközt. Nem jöttünk rá, pedig nemcsak a szeretet, de még a szerelem külső kifejezésekor is széttárva karjainkat, ösztönösen magunkra öltöttük komor alakját. Nem láttuk, mert az ember a szerelem pillanatában is balogul lát. De egyáltalán ki lát a Földön, ki látja, hogy ilyenkor — hacsak egy pillanatra is — minden ölelésre tárult karú emberi test azt jelzi szimbólikusan, hogy a kapott vagy adandó szeretetért, olykor szerelemért már eleve megszenvedett, avagy vállalja érte a szenvedést?

Jézus megváltó haláláig az emberi test bejósolása volt a kereszt földi uralmának, de üdvözülése után sajnos, nem lettünk beteljesítői mindannak, amiről az Általa felmagasztalódott golgotai kereszt tanuskodik, azaz: nem lett az Ember cselekvő-kereszt!

Olcsvay Géza.

Úgy érzem...

I.

Úgy érzem, hogy a bűnöst örömmel tölti el az, hogy hasonmásai vannak.

Úgy érzem, hogy minden bűnnek megvan a maga külön kegyelme és minden kegyelemnek meg van számlálva a percélete, esendőségünk miatt.

Úgy érzem, hogy amint a bűnhöz akarat és cselekedet kell, épígy a kegyelem értékeléséhez, élvezéséhez, folytonosságuk és szaporításuk biztosításához is «csak» akarat és cselekedet kell.

Úgy érzem, hogy az új bűnre új bűnhődés esedékes s az új kegyelmet egyre nehezebb kiérdemelni.

Úgy érzem, hogy a legfelsőbb kegyelemből fogant kegyelem mindenre kiható felségesség s megérdemli, hogy necsak tudatosan értékeljük, hanem tudatosan élvezzük is.

Úgy érzem, minden életregény azonos gonoszságokból és jóságokból rakódott össze, de nem a gonoszság és a jóság a legközösebb vonásuk, hanem: *a szenvedés*.

Úgy érzem, hogy a szenvedés az égi elkötelezettség kizárólagos eszköze.

Úgy érzem, hogy a szenvedés, ez a rettenetesnek tetsző örökség nem engedi magát földi eszközökkel csorbítani, ellenkezőleg minden cselészövés ellene, mindenfajta menekülés előle csak szaporítólag hat rá.

Úgy érzem, aki keres, aki kutat, aki szélrózsásan figyel csodálatos összefüggéseket, magyarázatokat találhat saját szenvedéseire.

Úgy érzem, hogy a jajnak, a szenvedésnek, a szenvedés fájásának elsomfordálása és a kegyelemnek ébertelen élvezése elfordíthat bennünket az egyedül üdvözítő életmód aprólékos rávigyázásától és megtartásától. Ezért kell feszülten és *aprólékosan* örködnünk a kegyelmi állapot fölött.

Úgy érzem, hogy kapocsról és módozatról gondoskodott a Mindenható, csak a meglátó, a felismerő, a kezdeményező akaratot bízta ránk.

Úgy érzem, hogy a legfelsőbb akaratba alázatosan belenyugvó embernek készséggel siet segítségére az Úr, aki szükség esetén mindent át bír hidalni.

Úgy érzem, hogy a szenvedés csak a test és a gyarló emberi ész számára kellemetlen, de a hálhatatlan lélek számára nagyon is nagy értelme van.

Úgy érzem, hogy manapság mindenki gyűlöl és mindenki mindent gyűlöl, mintha «csak» a gyűlölet által szabadulhatnának meg «valakitől» vagy «valamitől».

Úgy érzem, hogy a sok-sok közös emberi vonás vonzotta és vonzza közel Jézushoz a megtérőket és ugyancsak emiatt lett Ő az első állomás a Mindenhatóhoz vezető úton.

Úgy érzem, a megbékélés által kell megerősödnöm s akkor majd boldog könnyedséggel segítetek másoknak is a kereszttívő úton, mert nagyon nagy erő lappanghat a békekességben.

Úgy érzem, hogy a szabadjára engedett megszokás még az égi jelenségeket is elfényteleníti, elszürkíti s e tompult fényben könnyen csalóka tévedés áldozata lehetek.

Úgy érzem, hogy a kegyelmi állapotban új veszélyek közelgetnek felém, vagy én azok felé. A kegyelmi állapot mint olyan, nem jelent egyúttal felvértezettséget, miértis vigyázok, mert a Földön még az égi újdonság is könnyen veszthet eredetiségéből, vonzerejéből.

Úgy érzem, hogy az ima sem segít mindig; hogy az ima is csak látszólagos rendet, csendet teremt bennem, ami veszedelmesen hasonlít a vihar előtti csendhez.

Úgy érzem, hogy a testiismeretfurdalás még mindig jóval türelmetlenebbé tesz, mint a lelkiismeretfurdalás.

Úgy érzem, jó hinni, hogy van *Isten*, mert jelene nélkül meghokrosodik az agyam, szívem, vérem, mindenem.

Úgy érzem, hogy hol a Mindenható körül, hol magam körül keringek...

Úgy érzem, hogy a nagy kegyelmek nagy kötelességeket rónak rám.

Úgy érzem, hogy mai boldogságomnak, külső és belső harmóniámnak titokzatos méreteit végigélt szenvedéseim szabták meg.

Úgy érzem, «folytatás» előtt állok, mert élek!...

Úgy érzem, hogy fejedelmi értékek elherdálója voltam!

Úgy érzem, úgy kell élnem, csak olyan értékeket szabad ezentúl itt a földön gyűjtenem, melyek átmenthetők, melyek átvihetők a Mindenható birodalmának bíróságai előcsarnokába.

Úgy érzem, hogy «megérkeztem». Ámen!

Olcsvay Géza.

Februári imaszándékunk!

Szentséges Atyánk és egyházi előljáróink.

Szent Péter székében olyan pápa ül, akit a történelem valamikor a nagy pápák legnagyobbjaként fog emlegetni. Az Anyaszentegyház örök jövőjének nagy előkészítője, az emberiség nagy problémái közé mindenüvé bevilágító, a világegyházból Rómába zarándokló gyermekeit fáradhatlan szeretettel fogadó Atya, *Szentséges Atyánk, XI. Pius pápa*. Gondoljuk el,

hogy e három vonatkozásban mennyi gond nehezedik a Szentatya vállaira! Amí az egyházban az egész világon történik, az mind érdeklí őt. Minden országban más-más helyzetben van az egyház; Az evangéliumi munkások után kiáltó Délamerika óriási gondja a Szentatyának. Mexikóban még izzik a zsarátnok. Németországban az egyház helyzete még bizonytalan. Francia- és Angolországban szép remények hajnalpírja vár erős indításokat, a nagy orosz birodalom óriási evangelizálandó terület egyelőre még a szovjettől bezárt kapukkal. Ezek az óriási jelentőségű problémák a Szentatya felé nyújtják segítséget kérő kezüket, a missziókról nem is szólva.

És a mi egyházi előljáróink! Megyés főpásztorunk, plébánosunk, lelkiatyánk! Akiknek egyházmegyei, plébániai a lelkek igen különböző kis világot irányító gondjai nem kevésbé intenzívek, szintén óriási súlyúak és nagy feladatok elé állítják a püspököt, a plébánost, a lelkiatyát! Hogyne volna szükségük imatámogatásunkra! Öeminenciája, a biboros hercegímás Úr mondotta egyszer a Központban, hogy mennyire számít imádságainkra különösen olyan dolgokban, amelyekről a földön senkivel sem beszélhet s amelyek éppen azért a legnehezebbek. Az Akció Katolika megindított ügyének életerőssé tétele mily nagy tevékenységet, mennyi munkatöbbletet (csak az irodai, statisztikai része is) jelentenek! És a lelke ennek a munkának mégis csak a püspök, a plébános, a lelkiatya kell, hogy legyenek.

Kedves Testvér, vedd a lelkedbe ezeket a gondolatokat és Krisztus országáért lángoló szeretetednek tüzeiben vidd a szentségi Úr Jézus elé az imaórásban, a szentáldozásodban! Imádkozzál azért a kegyelemért, melyre Szentséges Atyánknak, megyés főpásztorodnak, plébánosodnak és lelkiatyádnak hivatása teljesítése közben szüksége van. Hidd el, nagy örömet szerzel ezzel a legméltóságosabb Oltáriszentségben miköztünk lakó Úr Jézusnak és nagy hasznára vagy általa nemcsak azoknak, akikért imádkozol, hanem kiváltkép önmagad lelkének.

Az Oltáregyesület tagjai e hóban a következő napokon nyerhetnek teljes búcsút: febr. 1., 2., 7. és 26-án; azonkívül a havi imádási óra a közös összejövetel napján és egy tetszés szerint választott napon.

Az Oltáregyesület tagjait kérjük, hogy a farsangban, — amikor még a jók is könnyebben esnek hibába, vagy hűtlenségbe a szentségi Úr Jézus iránt, sokszorozzuk meg engesztelésünket az apró, jelentéktelennek látszó dolgokban nagy hűségünkkel. Ezekben a kis dolgokban tanúsított lelkiismeretesség olyan lesz, mint az Úr oltárára tett mezei virágok, ha szerények is, de kedvesek az Úr Jézusnak.

Nagyon örülünk, hogy a Tárcarovatunkban a buenos-airesi XXXII. eucharisztikus világkongresszusról szemtanu tollából közzétehetünk leírást Eszterházy Ilona grófnő tollából. Ez bizonyára mindenkit érdekelní fog.

OLTÁREGYESÜLETI ÉLET.

Propagandanap lesz az Országos Központi Oltáregyesület templomában, az Örökimádásban febr. 10-én. Amúgy is az oltáregyleti közös ajtosság napja, de ezt a közös ajtosságot ki akarjuk terjeszteni ezen a napon a templomot látogató összes hívekre. Hogy a többi oltáregyesületi propagandanapokat megkönnyítsük, ideiktatjuk a propaganda programját.

Már a januári oltáregyesületi vasárnapon meghirdettük a propagandanapot, de fokozottabb hangsúlyozással lesz erről szó febr. 3-án, a propagandanap előtti vasárnapon, amikor a szentbeszéd is arról fog szólni, hogy miért kell a propagandanap?

Az előtte való héten elkészítjük a plakátokat (kézzel írott, festéssel díszített nagybetűs), amelyek föl-hívják a hívek figyelmét a legméltóságosabb Oltáriszentségre. Alap gondolat: A templomban itt van az élő Úr Jézus. Mennyit vétesz jelenléte ellen életeddel! Hogyan legyen ezentúl? Biztosítsd be jószándékosan a szebb életre, elkötelezve magad az által, hogy belépsz az Oltáregyesületbe. Minden ajtón lesz plakát, amelyen nemcsak lélekbemarkoló «apropos»-os felhívás lesz, hanem az oltáregyleti köteleességek is.

Lesznek a főplakát mellett kisebb, tetszetős feliratok is az oltáregyleti életről és annak eredményeiről.

Pirosbársony alapon kifüggesztjük az Oltáregyesület templomi érdemét és gomblyukjelvényét, mindegyik bejáratnál.

Lesznek taggyűjtőink, akik azonban pénzadományt is elfogadnak.

Az Örökimádás-templomban ezen a napon mind a hét szentmise előtt lesz ötperces szentbeszéd az Oltár-

egyesületről, melyet az ügyvezető igazgató fog mondani. Minden szentmisen lesznek népének a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Délután 3 óraker hangos rózsafüzér, mind a tizenöt tizedet római módon végezzük. A titkokat énekeljük; mindegyik rózsafüzér előtt megfelelő ének (mely az illető rózsafüzér titkaira, a Szűzanyára és a szentségi Jézusra is vonatkozik). (Megválasztva a helyiismeret szerint!) (Pl.: az Örökimádásban I. az örvendetes előtt: «Az ige megtetsült Názáretben»; II. a fájdalmas előtt: «A keresztfához megyek»; III. a dicsőséges előtt: «Mit jelent a fény Jézus sírjánál?») A rózsafüzér befejezése után «Te vagy földi életünk vezércsillaga» ének, majd újra imák (engesztelő, családfelajánló, a gyakori szentáldozásérti imák) és énekek a legméltóságosabb Oltáriszentségről. (A rózsafüzéret és imákat az oltáregyleti igazgató a szószékről vezeti.)

Öt óra 15 perckor az oltáregyesületi igazgató lelkesítő, apostolkodásra felhívó beszédet mond az Oltáregyesület életéről vett epizódokkal, megemlékezve az ez által elért eredményekről és a szentségi Jézus útmutatását ajánlva életorientációul.

A szentbeszéd után ünnepélyes áldás és Te Deum.

Az egész napon minden szentmise után imádkozunk az Oltáregyesület jövőjéért és minden hívőnek — aki a templomban e napon megfordul — kezébe adjuk azt a kis röpcédulát, melyet 50.000 példányban készítettünk el, hogy általa minél szélesebb rétegek figyelmét föl-hívjuk a legfölségesebb Oltáriszentségre.

A röpcédula szövege a következő:

Testvér!

Gondolsz-e gyakran a legméltóságosabb Oltáriszentségben köztünk lakó **Úr Jézusra?**

Szereted-e a «Szeretet Szentségét?» (Megbecsülöd-e, imádod-e? Áldozol-e gyakran!)

A szentségi Jézust nem hanyagolhatod el! Viszont **Ő** lesz **életed Napja, lelked boldogsága**, ha méltó tagja lesz az Oltáregyesületnek, mely **«a legméltóságosabb Oltáriszentség örök imádására** és szegény templomok segíezésére alakult meg 1859-ben. Az országban jelenleg is százezernél több tagja van. Lépj be Te is! Még ma! (Országos központi irodája Budapest, IX., Üllői-út 77. sz. alatt van. De beiratkozhat az plébánián is.)

Tegyük jóvá — oltáregyleti engesztelésünkkel — **azt a sok méltatlan mellőzést, amellyel a szentségi Úr Jézust oly sok híve bántja!**

Szeretettel hív
a Bpesti Orsz. Közp. Oltáregyesület
Budapest, IX., Üllői-út 77.

Ne dobd el! Add tovább
más katolikus testvérednek!

*

Adományok és munka tették lehetővé, hogy a Központ az 1934. év nov. 6-iki jubiláris kiállítás anyagában *1640 darab tárgyat 68.380.50 P értékben juttathatott a szegény templomoknak.* Óriási teljesítmény, szinte csodával határos dolog ez. S ebben része van minden oltáregyleti tagnak. Annak is, aki nagyon csekély pár fillért adott csak, de annál többet segített az imájával. A fillérekből lettek a pengők és az ima ereje sok tehetősebbet indított adakozásra. Még az Oltáregyleten, sőt az egyházon kívül álló emberektől is kaptunk adományokat, megihlette őket a cél magasztossága: *a szegény Úr Jézuson segíteni!*

Eddig még nem közölt adományok.
Pénzadományok: Kézdi-szentléleki és tordai özv. Szóts Árpádné: 50—50 P (összesen tehát 100 P); Királyhegyi Andorné eddig: 100 P; A tripoliszi hívek gyűjtése 10 P; VIII. ker. Józsefváros gyűjtése 35.42 P; X. ker. Kőbánya adománya 60 P; Jászapáti hívek adománya: 3 P; Karancsági hívek adománya: 8 P; Temesi Istvánné adománya: 10 P; Gazdák Biztosító Int. Bpest 10 P; Egyény Jolán Bpest: 5 P; Ludányi hívek jubileumi gyűjtése: 10 P; Galgagyörki hívek gyűjtése (hogy a kapott ajándékokat némiképp meghálálják): 22.50 P.

Ajándékok: Pletrich Elemérné Bpest: 1 szép festett selyem anti-pendium; Sződligeti Oltáregyesület: 14 drb német felírással stációkép, keretezve; X. ker. Kőbánya—Szt. László plébánián működő Oltáregyesület: 2 karing, 6 purificatórium, 6 fehér-lila stóla; Szent Vince szerezetegylet, (Szent Imre város): 1 fehér-selyem misemondóruha készlet és kehelyfelszerelés.

A szentségi Úr Jézus fizesse meg jóságukat úgy, ahogy csak Ő tudja tenni.

*

Egy levél. Idekiváncozik ez a levél, hogy k. olvasóink lássák, milyen lelkület fakad az oltáregyesületi jótettek nyomán.

D. a J. Kr.!

Mélyen Tisztelt Oltáregyesület Közp. Igazgatósága!

A mai napon, jan. 8-án feladtam a 19.166. sz. csekkapon 22.50 P-t, amely összeget a galgagyörki *fiókegyházam hívei adtak össze az Oltáregyesület nemes céljaira, hogy valamiképp viszonzhassák azokat a szép templomi felszereléseket, amelyekkel a galgagyörki kápolnát megajándékozták.*

Dr. Bezdek Kálmánné buzgólkodik különösen ebben a szent ügyben, őt illeti a dicsőség, hogy rövid idő alatt össze tudta gyűjteni a küldött összeget. Az Oltáregyesület ugyan még nincs megszervezve Galgagyörkön, de azért ide járnak át az Úr Jézust szerető lelkek és sokszor fel-

keresik a legméltóságosabb Oltáriszentségben Őt, miután ott még nincs állandóan az Oltáriszentség.

Mellékelve küldöm a névsort, akik adakoztak. Mély tisztelettel *Kardoss Béla* plébános. Püspökhátvan, 1935 jan. 8.

Úti emlékek és benyomások a buenos-airesi Eucharisztikus világtkongresszusról.

Irta: *Gróf Eszterházy Ilona.**

I.

SZEPTEMBER 24-én délelőtt 11 órakor indult el Génuból délamerikai útjára az «Itália» társaság egyik legbüszkébb hajója, a 26.000 tonnás «Conte Grande». De nem mindennapi tengeri utazásról volt szó: úgy az út célja, mint az utasok személyisége egész rendkívüli jelentőséggel bírtak, amiről tanuskodtak a kikötőben összegyűlt éljenző tömeg, a kivonult katonák sorai, az iskolák és intézetek növendékei, a papság számos tagja stb. Ott volt Génua összes egyházi és világi hatósága, élén Minoretti kardinális és a város Podestája, akik uralkodónak illő tisztelettel és hódolattal búcsúztatták Őeminenciáját, Pacelli Jenő bíbornokot, Őszentsége, XI. Pius pápa rendkívüli követét a Buenos-Aires-ben tartandó XXXII. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson. Őszentsége erre az alkalomra saját államtitkárát nevezte ki legátusának és felruházta minden hatalommal. Pacelli bíboros a pápa helyett és a pápát helyettesítve ment el a kongresszusra és azért utazása minden állomásánál fejedelemnek való tiszteletadásban és ünneplésben részesítették.

Olaszországban 1870 óta nem volt hasonló látvány; és az olasz katolikusok hálás meghatottsággal szemlélték államuk részéről a pápaság tekintélye iránt tanúsított ily fényes elismerést. Ezt csak a lateráni egyesség tette lehetővé, és azoknak fáradhatatlan munkája és jóakarata, akik e békeszerződés létesítéséhez hozzájárultak. Ahogy a «Conte Grande» horgonyát emelte, árbocára húzta a fehér-sárga pápai címeres lobogót, felhangzott a pápai himnusz és a parton álló tömeg lelkes éljenzésben tört ki. Nem volt utas a hajón, akinek nem vert volna erősebben a szíve. Hisz ez a lelkesedés nem a kardinális különben oly rokonszenves és tiszteletreméltó személyének szólt, hanem a pápaság hatalmának elismeréséről, az Egyházhoz való

* A grófnő személyes impressziói.

engedelmességről, és a Legméltóságosabb Oltáriszentség iránti tiszteletről és szeretetről tett tanúságot.

Meghatottan, hálátelt szívvel álltam a távozó hajó fedélzetén, gondolva a sok honfitársamra (eucharisztikus lelkek, oltáregyleti tagok), akik oly szívesen álltak volna mellettem, akik oly boldogan osztották volna meg szerencsés sorsomat, de akik csak lelkileg vehettek részt e kongresszuson. A parton összesereglett népek között látni véltem magyar testvéreimet is; éreztem, hogy ők is osztják az integető tömeg hűségét és ragaszkodását az Egyház és a Szentszék iránt; sőt még talán túlszárnyalják azt lángoló szeretetükben az Eucharisztikus Jézus iránt; és hogy otthonukban buzgó imaikkal, bátor áldozataikkal bőségesen hozzájárulnak a kongresszus sikeréhez, Krisztus Király Buenos-Aires-ben tartandó diadalmos gyűléséhez.

* * *

Villámgyorsasággal multak az utazás napjai. Hat órákor reggel volt az első szentmise. Utána negyvennél több következett. Minden hajóosztály társalgótermében több oltár volt felállítva, nagyrészen tábori felszereléssel. Mindenki naponta résztvehetett a szentmiseáldozaton és legtöbbször naponta járultak az Úr asztalához. Pacelli bibornok, aki külön lakosztályban teljes visszavonultságban élt, magánkápolnájában celebrált. De a pápai legátusnál még magasabb és méltóságosabb lakója is volt a «Conte Grande»-nek: az egyik csendes kis teremben, terítőekkel és virágokkal díszített oltáron, a Vatikánból hozott kis aranyozott tabernákulumban, ott volt közöttünk a Legméltóságosabb Oltáriszentség. Hogy velünk lehessen, hogy osztozzon minden fáradságunkban, minden érzésünkben, a hajókapitány vezetésére bízva magát, egyszerű utassá vált az ég és föld Ura; a tengerek és oceánok Teremtője alávetette magát az idő változásainak, a hullámok és vizek szeszélyeinek. Mily jó és biztató érzéssel töltött el bennünket az a tudat, hogy Krisztus velünk van: nemcsak szellemileg vezetve bennünket, de valóságos jelenlétével. A hosszú utazás alatt nem féltünk semmitől; nem ijesztett a viharok réme, vagy a hajótörés veszélye. Mily felejthetetlen órákat tölthettünk az isteni Mester lábainál, abban az ég és tenger között dobálózó szentélyben, távol minden világi lármától! Mindenki feliratkozott egy-egy ima-órára és kora reggeltől késő estéig mindig volt adoráló az «Örökimádás templomává» vált kis kápolnában. De lehetetlen volna elmondani az utazáson lefolyt buzgó lelki élet minden apróságát. Hogy csak említsem: a mindennap közösen elmondott szentolvasót; a nagyméltóságú püspökök és kiváló preláthus-ok ajkairól elhangzott szentbeszédeket, amelyekre esténként szentségi áldás következett; nemkülönben az éjjeli ima-órákat; az Egyenlítőn való átkelés napján tartott szentséges körmenetet a hajó körül és a tenger megáldását. Így napról-napra

mindig jobban készültünk a kongresszusra, imádkozva annak sikeréért, esedezve az Eucharisztikus Jézus országának eljöveteleért.

* * *

Az utazás nyugodt és szelid tengeren kellemesen ment végbe. Amielőtt átkeltünk volna az oceánon, még Barcelónában és a spanyol Kanári-szigetek Las Palmas fővárosában megálltunk egy kissé és sietve megtekintettük a nagyobb nevezetességeket: ősi templomokat, szép kerteket, érdekes banánültetvényeket. Ahogy a lakosság a hajót üdvözölte és ahogy a pápai legátust fogadta, nyílt vallomást tett katolikus érzései felől. Az egyházi és világi hatóságok itt is mély tiszteletnyilvánításban részesítették Pacelli bíbornokot.

Ezek után csak nyolc nap múlva láttunk újra szárazföldet. Mégis, mennyire változtak az idők és a viszonyok Columbus első felfedező útja óta! Abban az új világban, amelynek annak idején a híres földkutató és utitársai, a spanyol civilizációval együtt, először hozták az igaz vallás megváltó tanítását, most sokmillió katolikus türelmetlenül várta a római pápa küldöttjét, hogy fogadhassa atyai áldását, hallgassa tekintélyes szavát és hogy vele együtt tarthasson nagygyűlést Krisztus dicsőítésére és magasztalására.

Rio de Janeiro volt az első délamerikai állomásunk. Most csak rövid időre lehettünk tanúi a braziliai nép lelkes örvendezésének; de ahogy a hajónk elhagyta e páratlan természetes kikötőt, vigasztalt bennünket az a tudat, hogy visszajövet két napig maradunk majd Rio de Janeiróban és lesz alkalmunk jobban megismerni rokonszenves, kedves lakosságát és majd gyönyörködhetünk e mesés tengeröböl, öserdők és hegyek által körülvett nagyvárosban, amelynek legmagasabb csúcsáról már a messziről érkező hajókra és az egész környékre letekint a Megváltó Krisztus áldást osztó óriás szobra.

Santosban (Brazília) és Montevideóban (Uruguay) éppen úgy, mint az előbb említett városokban számos zarándok csatlakozott hozzánk. Minden állomásnál a pápai himnusszal fogadtak bennünket; katonaság, intézetek és iskolák növendékei és számos delegáció vártak a réven a Vatikánból küldött misszió üdvözlésére.

A «Conte Grande» október 9-én hajnalban elhagyva az oceánt, és a La Plata folyó széles medrére térve, átkelt az argentiniai határon. A hadiflotta hat egységből álló osztaga ágyúdörgéssel, zeneszóval fogadta a sárgafehér lobogó alatt haladó oceánjárót, majd végigkísérte Buenos Airesig. Ahogy közelebb jutott a hajó a céljához, mindig nagyobb számban vették körül a városból kivonult tömegek, akik gőzösökön, vitorlásokon, motorcsónakokon eleibe jöttek és szirénákkal, túlköléssel, éljenzéssel, zsebkendő-

és zászlólengetéssel próbálták kifejezést adni nagy örömüknek, lelkesedésüknek e kiváló vendég érkezésénél. Fejünk felett repülőgépek is résztvettek az általános üdvözlésben; ágyúdörgés hallatszott és a nagyváros összes templomaiban megszólaltak a harangok.

Az egész kormányval együtt, maga a köztársaság elnöke, Justo Ágoston tábornok, nemzete nevében fogadta a pápai Legátust. Ott állott Copello, Buenos Aires érseke is az egész ország papságával és a már előttünk megérkezett zarándokok között: Leme, brazilai; Hlond, lengyel; Verdier, francia és Cerejeira portugáliai kardinálisok. Ahogy partra szállt a pápai legátus és a 14 tagból álló misszió, tisztelegtek a felvonult katonák, tengerészek, repülők; elhangzott a pápai himnusz és a szép ünnepélyes argentiniai nemzeti induló. Több üdvözlő beszéd után Pacelli tábornok az elnökkel együtt kocsira szállt és hosszú, diadalmas menetben áthajtottak a város főutcáin, ahol több kilométeren át álltak az éljenző tömegek: Buenos Aires sok nemzetű lakossága; a vidékről és a szomszéd államokból összegyűlt ezrek; a világ minden részéből érkezett zarándokok; iskolák, intézetek, zárdák, szemináriumok, az Actio Catholica összes férfi és női szövetségei és egyesületei; mind pápai színű vagy nemzeti zászlócskát lobogtatva, virágot dobva. Leírhatatlan volt a lelkesedés, amellyel fogadták a pápa követjét. Nem szűnt az éljenzés, egymást követték a Krisztus Királynak, a Béke Fejedelmének, az Oltáriszentségnek szóló üdvívalgások. Az érkező kardinális első útja a Katedrálishoz vezetett; majd hazakisérték a rendelkezésére bocsátott palotához, ahol egész tartózkodása minden szabad ideje alatt audienciákat adott, delegációkat fogadott, számtalan kérést hallgatott meg és erkélyére lépve, megáldotta az éjjel-nappal, újra meg újra elvonuló zarándok és kongresszisták csoportjait.

(Folyt. köv.)

Bizonyos vagyok...

Bizonyos vagyok afelől, hogy lelkemnek lesz túlvilági élete, miért is vad hegyiharcot vívok vágyaimmal. Lázás, látszólag együgyű meggondolatlansággal gyűjtöm a jócselekedeteket, hiszen ha igaz az egyszerű-születés borzalmas hazárdsága és ha arra a türelmetlenségre gondolok, mellyel alig néhány évtizedes jelenlegi földi életem hol indokolt, hol érthetetlen szenvedéseit viseltem, elmegy a kedvem testem kímélésétől és sorelsődleges kiszolgáltatásától. E néhány évtizednyi szenvedést mindig szembeállítom a túlvilágbelivel, mert mi lesz vélem, ha égi értékek nélkül megyek át a túlvilági életbe, amelynek időtartama: *Örök?* *Olcsvay Géza.*

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.